

праздненства! Знамъ, знамъ всичко азъ... Затова вече престана да ме обичашъ! Да, тѣ сж ти по-драги. Азъ виждамъ, че накрая ще те отдѣлятъ съвсемъ отъ менъ. Мразя ти. Ненавиждамъ ти! Ала нѣма да оставя да те отнематъ! Нѣма!

Добромиръ въздъхна дълбоко. Погледна девойката, която стоеше предъ него цѣла разтреперена отъ гнѣвъ и мъка. Въ сѣнката на дългитѣ мигли очитѣ ѝ излчваха искри, устнитѣ ѝ потръпваха бледи като шипковъ цвѣтъ.

— Азъ не отивамъ при тѣхъ, Славо. Вѣрвай ми. Друга работа ме зове...

— Закълни се! — и тя приближи, надникна дълбоко въ очитѣ му.

Той поклати глава. Гласътъ му срѣза натегналата тишина — остъръ и блѣскавъ.

— Не мога. Но ти трѣбва да ми вѣрвашъ...

Тя се изсмѣ. Ядно, високо.

— Не можешъ? Защо? Защото тѣ никога не се кънатъ. Смѣшеш ли сега да отречешъ?

Добромиръ не отговори. Свали шапката си, запрѣмѣта я отъ ржка въ ржка. Челото му потъмнѣ.

— Тогава къде отивашъ? Защо криешъ отъ мене? Толкова ли малко довѣрие имашъ въ насъ? — въ отпадналия ѝ гласъ прозвучаха скрити съзвѣи. Тя отпусна ржце, полека се смъкна връвъ дървената пейка, която отиваше покрай стената, отъ вратата до прозореца.

Добромиръ седна до нея, погали нѣжно коситѣ ѝ.

— Славо, не мога да ти кажа. Далъ съмъ дума. Ала бжди увѣрена, че никога не съмъ те мамилъ. Тази вечеръ не отивамъ при людетѣ, за които мислишъ.

Тя бързо дигна чело.

— Тази вечеръ! А другитѣ вечери? Защо не искашъ да идвашъ на службитѣ въ църква?

— Откакъ светиятъ старецъ Василий гине въ мнѣнастирската тъмница, не ми дава сърдце вече да слушамъ словото на новия владика. Не мога да гледамъ и оня кървопиецъ набожно да се кръсти предъ олтаря, само на петъ стѣпки отъ които лежатъ останкитѣ на Иваница. Не,